

[Krag.]

staaet over for, idet det Grundlag, hvorpaa Serierne bygges, og som er bestemmende for deres Kurs, det solidariske Ansvar, meget vanskeligt lod sig kombinere med de hidtidige langfristede Laan i Kreditforeningerne, hvis man skred til Oprettelse af saadanne kortfristede Laan. Det er dette solidariske Ansvar, som det i denne Forbindelse var vanskeligt at opretholde, den højtærede Minister har erstattet med den Grundfond, der er stillet Forslag om, og det var ganske naturligt, at det var paa dette Punkt, at Ministeren tog Initiativet.

For øvrigt har vi, i hvert Fald fra en enkelt Kreditforenings Side, vist det Initiativ over for denne Tids vanskelige Finansieringsproblemer, som har fundet Forstaaelse hos den højtærede Minister, og som, hvis det havde været udviklet i Praksis i tilstrækkeligt Omfang, paa nærværende Tidspunkt kunde have betydet et væsentligt Bidrag til Løsning af Finansieringsvanskelighederne. At dette ikke er Tilfældet, er hverken den højtærede Ministers, min eller den Kreditforenings Skyld, som er gaaet i Spidsen for denne Sag.

Endelig skal jeg sige til den højtærede Minister, at jeg tror, at det under den kommende Udvalgsforhandling om denne Sag vil være overordentlig betydningsfuldt at faa Klarhed over de sekundære Kreditinstitutioners Stilling til Laaneudmaalingen bag Laan i den her oprettede Fond. Det vil være af overordentlig stor Betydning, for en gunstig Løsning af denne Opgave er ganske afgjort afhængig af en Samvirken mellem Fonden, Kreditforeningerne, Hypotekforeningerne og Bankerne, og svigter et enkelt Led paa dette Omraade, saa er der ikke nogen som helst Tvivl om, hvad Konsekvensen deraf vil blive. Og det er en Konsekvens, som vi skal søge at undgaa. Det bliver derfor en væsentlig Opgave for det kommende Udvalg at klare dette Problem.

Hartel: Den højtærede Minister betegnede min Opfattelse af Vekselkursspørgsmaalet som en lille Smule antikveret. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvor mange Aar en Ting skal være gammel, før den efter Indenrigsministerens Opfattelse er en Antikvitet, men det er dog ikke ukendt, heller ikke for Ministeren, hvis han tænker sig om, at hans eget Parti under den forrige Krig for 25 Aar siden opretholdt et Valuta-system, der praktisk talt hvilede paa Valutaernes frie Omsættelighed og Papirmøntfod,

og det er heller ingen Hemmelighed, at England i Dag har stillet sig paa det Standpunkt, at man vil lade Vekselkurserne passe sig selv og, selv om det ogsaa er generende for Danmark, vil lade Sterling falde i det Leje, som den naturligt skal, saa vi behøver ikke at gaa saa forfærdelig langt tilbage.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om Ministeren er Alkymist eller ej, skal jeg ikke træffe nogen Afgørelse, men kun sige, at det forekommer mig ikke at have noget med Alkymi at gøre, at man siger til Nationalbanken, der har Ansvaret for Landets Pengepolitik og Diskontoansættelse og derigennem er Hovedaarsagen til den Misère, hvis Afhjælpning vi her behandler: I maa foreløbig optage det Materiale af Obligationer, som ikke kan afsættes til de Kurser, som Folk regner med, I maa løbe den Risiko, og I maa holde disse Obligationer, indtil Markedet trækker sig i Lave. Banken er jo til en vis Grad selv bestemmende for, hvor hastigt dette sker. Saa vil der altsaa opstaa større eller mindre Tab, det er naturligt. Om Staten skal dele dette med Nationalbanken eller ej, indeholder Forslaget ikke noget endeligt om. Jeg vilde anse det for rimeligt, at Opgaven blev Nationalbankens, som ved andre Lejligheder tjener i betydelig Grad paa Obligationsskurserne. Jeg kan ikke se, at det skulde skade, at Nationalbanken blev interesseret i, at Obligationsskurserne gik opefter, og det vilde Banken uvægerligt blive, om dette Forslag udgaaet fra Kreditforeningsdirektør Poul Rasmussen blev taget op til alvorlig Overvejelse og Gennemførelse.

Til Slut vil jeg, idet jeg haaber, at Formanden ikke vil standse mig i at sige det, spørge Indenrigsministeren, om han ikke kunde tænke sig at hjælpe paa det Omraade, der hedder Saneringsobligationer, saa vi ogsaa fik dem op i den Kurs, de havde, før Krisen satte ind.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at jeg havde en besynderlig Evne til — ja, jeg forstod det saadan — at bringe en daarlig Tone ind i Forhandlingerne, selv om alt i øvrigt tegnede sig paa bedste Maade. Jeg er meget bedrøvet over, at det ærede Medlem siger det til mig, og jeg synes, at det er ganske uberettiget. I mine Udtalelser var der intet, der kunde være anstødeligt over for det ærede Medlem. Jeg kan endda sige, at paa det Omraade, hvor jeg talte om min Opfattelse modsat visse Kredse inden for Realkredit, undtog